

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 8262/2025
05.11.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца-противтуженог АА из ..., чији је пуномоћник Светлана Радовић, адвокат из ..., против туженог-противтужиоца ББ из ..., чији је пуномоћник Милан Предојевић, адвокат из ..., ради иселења и исплате по тужби и утврђења и исплате по противтужби, одлучујући о ревизији туженог-противтужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1815/24 од 27.11.2024. године, у седници одржаној 05.11.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог-противтужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1815/24 од 27.11.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог-противтужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1815/24 од 27.11.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици, Судска јединица у Бачкој Тополи П 539/22 од 20.02.2024. године, усвојен је тужбени захтев, па је обавезан тужени-противтужилац да се са свим лицима и стварима исели из непокретности у ..., ближе описаној у изреци, која је искључиво власништво тужиоца-противтуженог, да тужиоцу-противтуженом исплати 3.700 евра, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, одбијени као неосновани примарни и евентуални противтужбени захтеви да се утврди да је тужени-противтужилац власник односно сувласник на наведеној непокретности, да тужилац-противтужени туженом-противтужиоцу, на име одржавања, улагања у непокретност и на име очувања и увећања вредности непокретности, исплати 12.000 евра, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате и обавезан тужени да тужиоцу име накнаде трошкова парничног поступка исплати 256.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда Новом Саду Гж 1815/24 од 27.11.2024. године, жалба туженог је делимично усвојена, па је првостепена пресуда преиначена тако што је одбијен тужбени захтев да тужени-противтужилац тужиоцу исплати 3.700 евра, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, док је у преосталом

делу жалба туженог-противтужиоца одбијена и првостепена пресуда потврђена и одбијен захтев туженог-противтужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени-противтужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног суда, нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11....10/23, у даљем тексту: ЗПП).

Правноснажном пресудом, применом одредби материјалног права из одредби Закона о основама својинскоправних односа, обавезан је тужени-противтужилац да се исели из непокретности тужиоца-противтуженог, а одбијен противтужбени примарни и евентуални противтужбени захтев да се утврди да је тужени-противтужилац власник односно сувласник предметне непокретности, јер је оценом изведених доказа утврђено да тужени-противтужилац не испуњава услов законитости и савесности за стицање права својине/сусвојине путем одржаја. Истовремено је применом правила о терету доказивања из члана 231. ЗПП оцењен неоснованим противтужени захтев да тужилац-противтужени туженом-противтужиоцу исплати износ који тужени-противтужилац тврди да је уложио у одржавање, улагање у непокретност, у очување и увећање вредности непокретности, јер за такву тврдњу током поступка није предложио доказе, тим пре што је евентуална улагања вршио без дозволе и сагласности тужиоца-противтуженог.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин пресуђења, Врховни суд је оценио да су нижестепене пресуде у складу са праксом ревизијског суда и правним ставовима израженим у одлукама Врховног суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Ревизијом се оспорава оцена доказа и правилно утврђено чињенично стање, што не представља разлог за примену института изузетне дозвољености ревизије, при чему правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом, као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања.

Из наведених разлога, применом члана 404. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5., у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 01.06.2022. године. Вредност предмета спора је 500.000,00 динара.

Како у конкретном случају вредност предмета спора правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан поношења тужбе, то ревизија није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП, па је применом члана 413. ЗПП Врховни суд одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранка Дражић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић